

Op mijn werkkamer hangt een merkwaardige foto... Kris Gelaude

Een tuinpad dat ooit werd aangelegd met een dikke laag asfalt- goed voor jaren degelijke dienst-
vertoont diepe scheuren en barsten.

De grond eronder wordt zienderogen omhoog geduwd.

Door de spleten en gaten schieten gekwetste, verfrommelde groene stengels naar boven.

Ze staan ietwat verlegen in het rond te staren.

Die schijnbaar tere plantjes zijn erin geslaagd, met onvoorstelbare hardnekkigheid,
de verstikkende laag die leven tegen houdt, te doorboren en opzij te leggen,
om met overgave te kunnen groeien en bloeien.

Niemand die zoiets verwacht.

Niemand die het heeft zien gebeuren.

Zelfs dit stevige fundament, dat er maar kon komen met mankracht en zwaar materieel,
blijkt weinig verhaal te hebben tegen het koppig verweer van frêle gewassen
die hebben besloten voor hun bestaan te vechten.

Mensen vervuld van kennen en kunnen, lopen er onachtzaam aan voorbij.

Want zoiets levert geen garanties, geen eer en ook geen godsbewijzen.

Maar zie, het is het steentje van hoog in de bergen dat de massa in beweging brengt.

Het is de vroeggeboren baby die met de kracht van elke vezel moedig zijn bestaansrecht verdedigt.

Het zijn de moeders op het plein, die al jaren, dag na dag, de stille maar niet te verstommen aan-
klacht vormen

tegen de terreur waarin macht kan ontaarden.

Het is de man die ziek en broos en veel te jong nog om te sterven, alles overschouwt,
voorzichtig afscheid neemt en met een glimlach blijft getuigen dat het leven goed is.

Grootse dingen gebeuren niet spectaculair, maar vooral ongezien, met groeiende overtuiging.

